

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Nicolai Lancicii E Societate Iesv Opvscvlorvm Spiritvalivm
Tomvs ...**

Łęczycki, Mikołaj

Antverpiae, 1650

De fuga peccatorum mortalium. C. XIV.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-78821](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-78821)

217. Quinto, ceteris paribus magis offenditur Deus illis peccatis, quæ quamuis non semel agnouit à se esse commissa, & tamen ad ea redijt sponte & deliberatè, quàm illo solo, quod committens non putabat se peccare, sed bene facere, quamuis id ortum sit ex ignorantia culpabili. Maior enim est audacia, maior impudentia, maior ingratitude, maior contemptus Dei, saltem materialis, in reditu ad peccata agnita, quàm in eo, qui semel tantùm peccauit in re aliqua, cum prius nõ agnouerit in se tale aliquod peccatum à se prius commissum, quia prius tale nunquam commiserat. Tale fuit peccatum Ozæ, nostra vero non sunt talia, sed agnita non semel, & quorum fugam etiam Deo non semel promissimus. Redeundo ergo ad ea toties, ceteris paribus magis Deum offendimus, quam offenderit Oza, ac proinde maiore pœna digni sumus quàm ille.

218. Sexto ponderandum est, peccata illa, quæ in se habent speciem pietatis & deuotionis & reuerentiæ erga Deum, orta ex bono zelo et si indiscreto, & non secundum scientiam, ceteris paribus, esse minora illis, quæ in se non habent ullam speciem bonitatis & pietatis, nec oriuntur ex zelo & pio et si indiscreto affectu, sed verè per se & naturâ suâ, primo aspectu apparent mala intrinsecè, & pudorem ac confusionem incutiunt, & ab omnibus, si scirentur, improbarentur. Talia sunt peccata quæ homines committunt in cultu Dei, curiositates oculorum, distractiones, irreuerentiæ in situ, in modo pronuntiationis verborum, in gestibus & motu corporis, interruptiones orationis, & horarum Canonicarum sine virgente necessitate, quandoq; colloquia vana, risus, ioci adhibiti, ante audientiam à Deo nobis concessam & præscriptam, vsque ad absolutionem perfectam horarum Canonicarum. Quæ omnia etiam in audientijs coram Rege concessis, à quouis barbaro & ethnico vehementer improbarentur, & nullam prorsus speciem pietatis præferant, sed omnia contrariâ, vti præferebat factum Ozæ. Præterea, omnia talia procedunt non ex pio affectu & zelo, vti factum Ozæ processit, sed ex intrinsecè malo principio, quod semper est malum, in omnium sententiâ. Procedunt enim omnia peccata in diuino cultu committi solita, vel ex pigritiâ, vel ex negligentia, vel ex effusione cordis inordinatâ ad res creatas, vel ex acediâ, vel ex somnolentiâ non excusâ, vel ex parua æstimatione rerum diuinarum, vel ex vanitatis affectu, vel ex inobedienciâ aliquâ, vel ex oblivione culpabili, vel ex negligenti custodiâ sensuum aut cordis: vel ex nimia sollicitudine & nimio affectu erga aliquam aliam occupationem, cuius gratiâ committimus aliquem defectum in orationibus nostris, vel Missæ sacrificio. Certissimum enim est, quemlibet nostrum defectum in diuino cultu, ab aliqua ex dictis

causis & principiis, intrinsecè malis provenire. Neutrum autem erat in peccato Ozæ. Quocirca confundamur, quia magis quàm ille & sapius Deum offendimus, & maiori supplicio digni sumus: ideoque etiam ex hoc motiuo vitemus omnes Dei offensas in diuini cultus functionibus. Et imprimamus nobis illa præclara verba S. Ambrosij lib. 2. de Cain & Abel cap. 6. *Quando magis ab iniustis operibus ac pravis studiis abstinere debemus, quàm tunc, quando Dei iustitiam deprecamur.* Dei qui futurus est iudex noster, peccata nostra omnia in iudicio suo examinaturus, & in hac vita non expiata, puniturus in altera, & redditurus unicuique iuxta opera sua.

CAPVT DECIMVMQVARTVM.

De fuga peccatorum mortalium.

229. CVM P. Antonius Padilius, vt scribitur in vita P. B. Alvarez c. 20. §. 2. egrotaret, timidumq; se ostenderet, Pater quidam ad eum timidum videns, interrogauit: an aliquem remorsum sentiret ob aliquod lethale peccatum, in quadraginta annis, quibus fuit in Societate, commissum? Respondit: Iesu quantum monstrum hoc esset: religiosus & peccatum mortale: Non est cur hac de re agatur. Merito id dixit: quia vt ait S. Basilus ser. 1. de monachi instit. *Qui nuncium seculo remisit, hic Deo custodire seipsum debet, veluti eorum aliquid, quæ dicata sunt Deo, ne sacrilegij iudicium incurrat: cum videlicet corpus quod semel Deo consecrauit, in ministerio rursum communis vitæ contaminet.*

230. Quoniam verò dæmon magis satagit religiosos ad peccata mortalia allicere, quemadmodum latrones, vt ait S. Chrysostomus h. 1. ad pop. non vbi sanum & palea, & calamus, sed vbi aurum & argentum, ibi sodum & continuè vigilant, sic & diabolus his maxime instat, qui spiritualia attingunt negotia. Ibi multa insidia, vbi multa virtus. Ideo attendendum est nobis: nam status in quo sumus, ut nobis continuè attenderimus, non defendet nos, et si multa suppeditet auxilia, & omnia excluderit impedimenta virtutum. Multos enim habemus hostes, vt ait S. Bernardus s. 2. in Vigil. *Natiu. carnem, quâ nullus potest esse vicinior hosti: præsens seculum nequam, quod vndique circumfusum est nobis: principes tenebrarum, qui viam nostram obsident in aëre collocati.* Sed et si alij hostes deessent, ipsa caro, est tantò periculosior, quanto intimior, quia inseparabilis est nobis. Est enim, vt ait S. Ambrosius l. de Arca & Noë c. 5. *velut origo & locus quidam voluptatis, ex quâ, velut origo à fonte prorumpunt concupiscentiarum malarum, passionum flumina, lateq; exundant, quibus demergitur anime quoddam excusso gubernatore remigium, cum ipsa mens, velut quibusdam tempestatibus & procellis victa loco suo cedit.* Eccl. 7. in cap. 12. *Lucæ nostram carnem appellat: Libidinum volutabrum, diuersorumq; vitiorum: quem eius locum*

citans S. Augustinus l. 2. contra Iulianum Pelagianum cap. 5. valde complacet sibi, cumque reperit.

231. Ne autem à procellis tentationum vincatur anima, præsertim à cogitationibus, vti eas appellat S. Bernardus l. de triplici genere cogitationum, limosis fortius adherentibus nobis, quam sint ociosa; illis inquam, quæ sunt de cibo, potu siue vestimento & alijs immundis nimis ac fetidis, quæ non sunt tanquam lutum aut limus, sed tanquam immundissimum ac fetidissimum cœnum, quod nec admittere quidem vllâ ratione debemus, sed à longè præsentire factorem. & totâ virtute repellere, toto animo propulsare, & conuerti statim ad gemitus, lacrymis atque suspirijs inuocantes Spiritum qui adiuet infirmitatem nostram; ne inquam ab his ad peccatum aliquod mortale adducamur, his nos iuuenimus præsidijs.

232. Primum Dei præsentis & omnia nostra videntis memoriâ. Nam, vt ait S. Chrysostomus h. 4. in ep. Rom: Si hominem cum præsentem intuemur, tum ad peccandum tardiores reddimur, sapè autem & seruos modestiores subuertit, absurdi nihil admittimus, considera quantam adepturi sumus securitatem, si nos contigerit Deum assidue in oculis ferre? Quis enim vnquam, inquit S. Basilus or. 2. de precatione, eorum, qui credunt Deum in omni loco esse, & ijs rebus, quæ sunt interesse, ac adesse vnicuiq; actioni, voluntateq; cordium prospicere, aut cogitationem prauâ suscipiet, aut scelera patrabit: verum, tum primum homines ad scelera patranda descendunt, cum aut Deum non inspicere, aut illi cura non esse, quæ hic geruntur autumant. Ideo S. Susanna, quia Deum præsentem & omnia cernentem credebat, peccato non præbuit ascensum, etsi videret se mortis incurrisse periculum. Angustus, inquit Dan: 13. 22. sunt mihi vndiq; si enim hoc egero, mors mihi est: (scilicet animæ) si autem non egero, non effugiam manus vestras: sed melius est mihi absque opere incidere in manus vestras, quam peccare in conspectu Domini.

233. 2. Præsidium suggerit S. Bernardus ser. de triplici iudicio. Ne à memoriâ repellat Deum turba plurimarum cogitationum, quæ solent esfluere, tanquã vilis plebs in atrium, ponatur ad eius portam ianitor, cuius nomen est, recordatio propria professionis: vt cum turpibus sese cogitationibus senserit animus preparari, increpet se, & dicat sibi: Tunc hæc debes cogitare, qui sacerdos es, qui clericus es, qui monachus es? Cultor iustitiæ debet in se quicquam iniquum admittere: Decet seruum Christi, amatorem Dei, tale aliquid ad modicum meditari: Hæc dicendo, excludet fluxum illicitæ cogitationis per recordationem propria professionis.

Similiter ad portam voluntatis, in quâ solent manere carnalia desideria, tanquam in domo, domestica familia, statuatur ostiarius, qui vocatur, recordatio cœlestis patriæ. Hinc enim potest prauum desiderium quasi cuneus cuneum expellere, & ipsum qui erit; Ecce sto ad ostium, & pulso sine cunctatione recipere.

Iam verò ad thalamum rationis, talis & tam se-

Appoe. 3.

rox adhibendus est custos, qui nemini parcat, sed quicumque hostis siue clam siue palam ingredi præsumperit, procul eum arceat: & hic sit, recordatio gelennæ: In ceteris siquidem, id est, memoriâ & voluntate, non ita est intolerabile, si vel memoriâ recipiat quandoque vagam cogitationem, vel voluntas impuram affectionem. Hoc verò grauisimum & omnino damnosum, si vnquam ratio perdidit rectitudinem intentionis.

Aliud remedium S. Antonius, teste S. Athanasio in eius vita cap. 15. dabat, considerationem incertitudinis vitæ nostræ, quæ quando minus putamus deficere potest: Apostoli, inquit, præcepta replentem qui se mori quotidie testabatur: similiter & nos humane conditionis vitam ancipitem retractantes, non peccabimus. Cum enim excitati à somno, ad vesperam non peruenire dubitemus, & quieti corpora nostra concedentes, de lucis non confidamus aduentu, & vbiq; nature ac vitæ incertæ magnos, Dei nos providentiâ intelligamus gubernari, hoc modo non delinquemus, aut aliqua fragili cupiditate rapiemur: sed nec irascemur quidem aduersus aliquem: quum potius metu quotidiani recessus, & seingendæ corporis, iugi meditatione, omnia caduca calcabimus. Cessabit mulierum amor, libidinis extinguetur incendium: inuicem nobis debita nostra donabimus, ante oculos semper habentes vltima retributionis aduentum: quia maior formido iudicij, & penarum timor horridus simul & lubrica carnis incertitudo dissoluit, & ruentem animam tanquam ex aliqua rupe sustentat.

Sed his omnibus maiora motiua sunt vitandi peccati mortalis, effectus eius.

1. Enim perditur Deus inhabitans in nobis tanquam in carissimâ sibi domo, & beneuolo corde nos & nostra spectans, tanquam amicorum sibi carissimorum: & tantum remanet ob suam immensitatem, eo modo quo remanet in diabolis & damnatis, non tam lætus, vti in beatis quas non odit. Odio autem est Deo impius & impietas eius.

2. Perditur Dei gratia cum omnibus virtutibus & donis Spiritus S. & meritis.

3. Perditur ius ad regnum cœlorum.

4. Fit homo sub potestate diaboli, reus peccatorum æternarum inferni.

5. Reddit se indignum omni Dei favore etiam naturali, & ex se impotentem ad salutem.

6. Fit fœdior, fœtentiore, omnibus spurcitijs huius vitæ, Abominabilis Sanctis.

Vitanda sunt ergo peccata omnia vitæ spiritualis sectatori, tum alias ob causas, tum ob hæc potissimum, huius temporis calamitatibus congruentem, quia ob peccata mortalia, & ob sola venialia, ab vno solo, alijs non consentientibus commissa, Deus solet talibus calamitatibus affligere regna, qualibus videmus affligi hoc Regnum à 30. annis. Tribus exemplis id ostendam. 1. erit, de peccato mortali; duo de veniali.

Exemplum peccati mortalis ob quod Deus

alios

alios, ei non tantum non consentientes, sed proflis infcios puniuit, recenletur Iof. 7. vbi narratur furtum Achan, commiffum ex fpolijs captae Iericho à Iofue per fimplicem promiffionem, oblati Deo, vt reponerentur in thefauris eius Iof. 6. 19. Cum ergo Achan tuliffet ex anathemate, furtiuè, pallium cocineum valde bonum, & ducentos ficos argenti (id est 200. fl. Belgicos vt Tyrius cum alijs fupputat) & regulam auream 50. fidorum Iof. 7. 21. Iratus est Dominus contra filios Ifrael : Iof. 7. 1. Ad cuius peccati cognitionem, quam fit noxium quoduis peccatum mortale, communitati, cognofcedam, ponderanda funt hæc.

1. Res furto ablatae, nondum erant traditæ Deo, quia vt ait S. Bafilus orat. 3. de peccato: *Nondum erant in Synagogam illata, neque adhuc ab ijs, qui hinc muneri præerant receptæ: sed vt dicitur Iof. 7. 21. Inter fpolia, inuenta & in loco fpoliorum acceptæ: & comparatæ, cum magnitudine fpoliorum relictorum, adeò exigua, vt loco citato dixerit S. Bafilus eum: Paululum quiddam auertiffe, & Iof. 7. 1. Achan tulit aliquid de anathemate,*
2. non confumpferat nec alienauerat res illas Achan, fed integras referuauerat, facillè inuenibiles. Nam *abfonderat in terra, contra medium tabernaculi fui, argentumq; fofa humo operuerat: Ideoque facillè poftea omnia inuenta & recuperata funt à ministris à Iofue miffis, Iof. 7. 21. 22. 23. atque ita nullum damnum paffi funt thefauri Domini, quibus obtulerat Iofue quandam partem fpoliorum, fcilicet, aurum & argentum Iof. 6. 19. Et tamen Deus, iratus est.*

3. Iofus tantum Achan, nullo alio confcio, res illas abfonderat hinc dicitur Iof. 7. 1. *Achan tulit aliquid de anathemate.* Et v. 18. per fortes iactas, ille folus deprehensus est peccaffe, Deus tamen ad oftendendum quod vnus folius peccatum communitati noceat, fcribi voluit, & fic ipfe diftauit fcriptori libri Iofue cap. 7. 1. *Filij Ifrael præuaricati funt mandatum, & vfurpauerunt de anathemate, & furati funt atque mentii, & abfonderunt inter vafa fua. Tria peccata Deus adfcribit filijs Ifrael. Furtum, mendacium, abfconffionem furri. Et caufam fubdit ftatim. Nam Achan tulit aliquid de anathemate. Quo euentur ftatim additur: iratusq; est Dominus, contra filios Ifrael. Hoc enunciatio non contentus Deus, poftea alloquens Iofue v. 11. condemnat tanquam fccleris reos omnes iterum: Peccauit Ifrael. Nec hoc contentus: addit: Et præuaricatus est pactum meum; & omnibus non tantum vni Achan adfcribens furtum, fubnectit: Et tulerunt de anathemate. Cur hoc? quia vnus peccatum, nocet etiam innocentibus & communitati.*

4. Quamuis Deus non iufferit res illas fibi offerri, fed folus Iofue, vt apparet c. 6. 19. tamen Deus contrario factò ait violatum fuiffe fuum mandatum: *Ifrael præuaricatus est pactum meum, cap. 7. 11. Vt difcamus Deum irafci & punire*

Communitates ob vnus folius inobedientiam commiffam cõtra Decretum vel Ordinem etiam non immediatè à Deo, fed à folis Superioribus promulgatam, etiam circa res non neceffarias ad falutem vel perfectionem, fed merè liberaf, & que non ftatui poffent, fed ad meliùs effe, vt dicunt, ftatuuntur ex pio fpontaneoque affectu erga Deum, & rerum diuinarum ornatum & splendorem. Talis enim erat ifta oblatio, fpoliorum à Iofue, facta pro augendis thefauris Domini Iof. 6. 19.

Videamus nunc quomodo Deus puniuit hoc peccatum.

Primò, magna pœna est, quod vt dicitur Iof. 7. *Iratus est Dominus, contra filios Ifrael. Magna calamitas est, habere fibi iratum Deum, Maior meo iudicio, quam poni alijs pœnis à Deo. Sicut filij boni & prudentes magis fentiunt iram patris quem amant, & quem nolent vnquam offendere & contriftare, quam puniri, & fi daretur optio, mallent puniri grauitè, dum modo non viderent nec fcirent, cõtra fe iratum Deum, Idèd meritò petebat Abraham à Domino què amabat, volens pià curiositate fcire, an puniturus effet Sodomam fi in ea decem iufti inuenirentur: Obfecro, ne irafcaris Domine, fi loquar adhuc femel, &c. Gen. 18. 32. Si enim ob rem non malam Deo proponendam, non alias pœnas fed folam Dei iram extimuit Abraham adeò catus Deo, vt tanquam gloriofo titulo Deus ipfe fe infignire voluerit, fapè dicens: Ego fum Deus Abraham, &c. quantò magis ira Dei ex peccatis noftris occafionem habens, grauiiffima pœna & calamitas est, & reputari debet apud homines, quò non fenfu, vt belluæ, fed rectà ratione ducuntur.*

Sic etiam dilectus Dei famulus Moyfes, cum intellexiffet, populum fibi commiffum, adoratione vituli idololatricà offendiffe Deum, nil aliud Deo dixit Exod. 32. 11. orans Dominum Deum fuum: *Cur Domine irafcaris furor tuus contra populum fuum quem eduxifti de terra Aegypti in fortitudine magna, &c. Et Deus ipfe antè hanc eius orationem v. 9. & 10. ei dixit: Cerno quod populus ifte dura cervicis fit, dimitte me, vt irafcaris furor meus contra eos, & deleam eos: (& quali volens id impetrare à Moyfe, oblatà ei promiffione rei fpetiofæ & honorificæ, fubdit:) faciamq; te in gentem magnam. Ita & homines Dei, & Deus ipfe pro te magno momèti habent, fi alicui irafcaris Deus. Magna ergo erat pœna furri Achã, ira Dei exorta contra filios Ifrael. Idèd hoc modo & Gedeon miraculum petitarus à Deo oftentium rei futuræ quam fcire cupiebat, dixit Deo Iu d. 6. 39: *Ne irafcaris furor tuus contra me, fi adhuc femel tentauero fignum querens in vellere, &c.**

Secunda pœna Dei fuit clades illata ab vrbe Hai 3000. militum contra eam à Iofue miffis, poft indagatam oppidi Hai conditionem per exploratores ab eodem antea miffos, qui circumfpe-

cū spectis rebus omnibus suadebant Iosue v. 3. Non ascendat omni populus, sed duo vel tria milia pugnatorum pergant & deleant civitatem: quare omni populus frustra vexabitur contra hostes paucissimos: Ascenderunt ergo tria milia pugnatorum. Sed malo successu. Nam subditur v. 5. Qui (scilicet pugnatores) statim (ponderate verba singula) terga vertentes, percussī sunt à viris urbis Hai, & cœruerunt ex eis 36. homines, persecutiq; sunt eos aduersarij, de porta vsque ad Sabarim, & ceciderunt per prona fugientes.

239. Tertia pœna fuit: quia visâ clade illâ populus Israëliticus, ad eod. animo concidit, vt dicitur Ios. 7. 5. pertimuitq; cor populi & instar aquæ liquefactum est non tam propter amissos, inquit Iosephus l. 5. c. 1. ramiſi omnes viri fortes & honore digni fuerant, quâ propter desperationem: quâ in Scriptura liquefactione cordis expressit: vt Psal. 21. 15. Sicut aqua effusus sum, & dispersa sunt omnia ossa mea, factum est cor meum tanquam cera liquefens in medio ventris mei. Et 2. Reg. 17. 20. Et fortissimus quisq; cuius cor est quasi leonis (quales scilicet fuerant milia Iosue) pauore soluetur. Magna Dei pœna est, tantus metus in totum exercitum Iosue immixtus, adeoque omnes consternans; vt cor omnium instar aquæ liquefactum fuerit. Nam vt ait S. Chrysostomus hom. 5. ad pop. Immineris moribus grauior est timor & trepidatio. & ipſus Cain pœna, apta etiam ad reddendū propitium Deum si eum irritasset. Nectamen eum placuit, vt pauld post videbimus. Ided Deus inter minas & calamitates ob peccata inimicis suis intentata; immitit metum & timorem aduersariorum. Robustus Moab obtinuit tremor: Exod. 15. 15. Foris vastabit eos (scilicet Hebræos) gladius, & intus, pauor. Deut. 32. 25. Quin & Iob inter suas calamitates hanc quoque recenset c. 6. 4. Terrores Domini militant contra me.

240. Quarta pœna fuit consternatio ipſius quoque Iosue fortissimi herois & Exercituum Dei Ducis, & omnium procerum populi Dei. Audita enim clade suorum. Iosue, siat vestimenta sua, & pronus cecidit in terram, coram Arcâ Domini, vsque ad vesperam, tam ipse quàm omnes senes Israël: miseruntq; puluerem super capita sua. Ios. 7. 6.

241. Quinta pœna, reuocatio diuinæ promissionis factæ Iosue, non verbis sed facto ipſo, seu non adimpletione promissionis ostensa. Nam Ios. 5. Deus promiserat: Nullus poterit vobis resistere, cunctis diebus vite eaz. Atqui ciues urbis Hai reſtiterunt.

Deinde ibidem addit Deus: Sicut fui cum Moysē ita ero tecum: Atqui cum Moysē ita fuit, vt suos hostes vicerit primd Amalecitas Exo. 17. 11. 13. & Sehon regem Amorrhæorum. Deut. 2. 32. & Og regem Basan Deut. 3. 3. & sequi, & alios. Tertid, addit adhuc aliam promissionem ibidem: Non dimittam nec derelinquam te: Quarto, promissionibus his addit præceptum quoddam, quo eum animat & erigit ad spera certam auxiliorum diu-

riorum sibi ad futurorum: vers. 9. Ecce præcipio tibi, confortare. & esto robustus: noli metuere, & noli timere, quoniam tecum est Dominus Deus tuus, in omnibus ad quocunq; perrexeris. Et tamen post peccatum ab Achan commissum deferuit eum Deus in oppugnatione urbis Hai. Tanti momenti peccatum est, vt Deum cogat promissiones suas ne impleat, etsi tam significatè repetitas, & Iosue inculcatas. Deus enim, vt ait S. Chrysostomus h. 80. ad pop. sicut ei propriam exhibentibus gratitudinem per congruam sibi bonitatem suas Deus sententias (scilicet comminatorias) reuocat, & admittit penitentes, & ab imminente liberat pœna: ita rursum cum aliqua dare bona pollicetur vel præsitum penitentia tempus, indignos autem videat effectos, & tunc sua reuocat promissa. Quod ed mirabilis est, quia ab ipſo Deo Iosue erat electus vt Moysi succederet in regimine politico populi sui Nu. 27. 18. & seqq.

242. Sexta pœna, quod Deus non fuerit placatus à Iosue & à senibus; etsi coram Deo prostrati in terram & conspersi pulueribus iacerent vsque ad vesperam. Ios. 7. 6. Quod Deus pro signo & argumento magnæ iræ sue ponit. Psal. 17. 41. 42. Inimicos meos dedisti mihi dorsum, & cœcatis me disperdidisti, clamauerunt ad Dominum, ne exaudiat eos. Et Prouerb. 1. 29. Inuocabunt me, & non exaudiam.

243. Septima pœna, non tantum Deus non exaudivit eos, sed quodammodo repellit à conspectu suo, eo modo quo Rex aliquem sibi diu supplicentem, nolens exaudire, repellit à conspectu suo & abire iubet. Ios. 7. 10. Surge, cur iaces pronus in terra. Magna est ista pœna & confusio, quam ponderans Dauid, dicebat Deo Psal. 59. 1. Deus repulisti nos & destruxisti nos: Ideo petir Pl. 87. 15. Vt quid, Domine repellis orationem meam, auertis faciem tuam à me, quod ed magis mirum, cum Iosue vir sanctus fuerit. Nam Ios. 11. 15. dicitur de eo: Ille compleuit vniuersa: non prateriit de vniuersis mandatis, nec vnum quidem verbum, quod iusserat Dominus Moysi: Et ad imperium eius substanteum. Stetit sol in medio caeli, & non festinauit occumbere spatio vnus diei obediente Domino voci hominis. Et ille solus cum Caleb ex tot eductis ex Aegypto ingressus est terram promissionis.

244. Octaua pœna, nouæ minæ a diuinitate vers. 12. Non poterit stare Israël ante hostes suos, esque fugies, quia pollutus est anathemate. Non ero vltra vobiscum, donec conuerſus eris, qui huius sceleris reus es. Ergo iam fatetur Deus, vnum illorum esse reum sceleris, & tamen omnes vult ob id deserere nihil puniant.

245. Nona pœna, ad publicandum magis peccatum, quod erat causa iræ illius diuinæ, & ad infamandum magis reum furti illius, noluit Deus per se indicare nomen rei, sed iussit fortibus quadruplicibus inuestigari scelestum. Primd, iactis super singulas tribus: deinde super cognationes seu familias singularum tribuum: tertid, super domos

nos singulas illarum familiarum : quartò, in-
uentà domo super viros illius domus, & sic de-
prehensus est Achan solus reus sceleris Ios. 7.
14. & seqq.

147. Decima pœna genus mortis duplicis, lapidatio
Achan, & combustio totius substantiæ eius, Dei
iussa executioni mandatum. Ios. 7. 24. & seqq.
Tollens enim Iosue Achan, argentumque & pallium &
aurum regalium, filios quoque & filias eius, boves &
asinus, & oves, ipsumq; tabernaculum, & cunctam
suppellectilem (& omnia Israël cum eo) duxerunt eos ad
vallem Achor ubi dixit Iosue : Quia turbasti nos, ex-
turbet te Dominus in die hæc. Lapidauitq; eum omnis
Israhel, & cuncta que illius erant, igne consumpta sunt.
Et auersus est furor Domini ab eis: Atque ita inquit
S. Chrysostomus l. 3. de prouid. Iosue perdidit vna
omnes, non eum solum (Achan) qui peccauerat, sed
conatos quoque & propinquos, omnemq; familiam
eum pecorum multitudine.

Ita vnius peccatum etiam innocentibus pe-
ccatoribus, & filiis, ac filiabus, mortem violentam
& infamem induxit, iusto iudicio Dei, qui cum
sit Dominus vitæ nostræ, licet ei etiam innocen-
tes morte afficere ad ostendendum iustitiam
suam, & vt auertat homines à peccatis. Ita S.
Augustinus q. 8. in Iosue & S. Thomas 2. 2. q.
108. a. 4.

Et adhuc pœnis esset, si Achan damnatus est,
vti putat Calixtus, & Concilium Aquisgra-
nense sub Pipino, etsi dubitet S. Augustinus, alij
vero putent saluatum, quia pœnituit eum, dixit
enim verl. 20. Verè ego peccauit Domino Deo Israël,
& sic & sic fecit. Non est tergiverlatus, nec aufu-
git que sunt signa contriti animi.

Ex hoc facto, duo quoad nos attinet disca-
mus. Primò, si violatio præcepti à Iosue lati tan-
topete nocuit & populo Dei & Achan, eiusque
proli, multò magis violatio præceptorum à Su-
perioribus nostris latorum, quibus magis sub-
iecti sumus quàm fuerint Israëlita Iosue, nam
etiam animas nostras illis regendas commisi-
mus, in quas Iosue ius non habuit, & quorum
præcepta tum scripta in Regulis, tum viuâ vo-
ce tradi solita, toties promissimus nos seruatu-

ros, quod Israëlita hoc modo non promiserant
Iosue,

Secundò, si res nondum Deo actu consecratæ
& traditæ quia tantum destinatæ fuerunt pro
thesauris Domini, induxerunt peccatum ad eò
Dei offensum, & perniciosum populo toti
Dei, multò magis peccata contra vota per quæ
Deo re ipsa tradidimus, corpus nostrum per ca-
sitatem, res externas per paupertatem, & pro-
priam voluntatem ac libertatem per obedi-
tiam, si violentur, sunt causa iustissima grauif-
simorum suppliciorum. Quis autem scit, an
non sint aliqui, si non hic inter nos, saltem ali-
bi in Prouincia, qui peccato aliquo contra vo-
tùm aliquod commissa, Deum offenderunt,
& calamitatum huius Regni & Prouinciæ sunt
causæ?

Nam si S. Dominicus de se dicebat cum ali-
quam Urbem ingrederetur : *Ingredi flagellum
Dei & S. Catharina Senensis, omnes calami-
tates mundi suis peccatis venialibus adscribe-
bat, quãtò magis ea adscribendæ sunt no-
stris, si aliquod tale commissimus, quale nun-
quam S. Dominicus & S. Catharina commisit,
quæ conseruauit gratiam baptismalem. Quo-
circa longè potiori iure de nobis dicere possu-
mus id quod innocentes illi pueri in ignem
Babylonicum iniecti dicebant. Dan. 3. 27. &
seqq. Iustus es in omnibus qua fecisti nobis. Iudicia e-
nim vera fecisti iuxta omnia que induxisti super
nos, & super ciuitatem sanctam patriam nostrorum,
quia in veritate & in iudicio induxisti omnia hæc pro-
pter peccata nostra. Peccauimus enim & inique egi-
mus, recedentes à te, & deliquimus in omnibus, &
præcepta tua non audiuimus, nec obseruauimus, nec
fecimus sicut præceperas nobis, vt bene nobis esset,
Omnia ergo qua induxisti super nos, & vniuersa qua
fecisti nobis in vero iudicio fecisti, & tradidisti nos in
manibus inimicorum nostrorum iniquorum & pesti-
morum, prauaricatorumq; &c. Sed quamuis nul-
lus nostrum vquam Deum villo mortali offen-
disset peccato, satis est vnum veniale, ad has,
quas modo patimur in hoc Regno his annis
calamitates.*